

DIUMENGE 32 DURANT L'ANY

UN ITINERARI DE RECONeixEMENT ...

Jesús ha fet la seva entrada a Jerusalem amb els hosanna de la multitud (Mc 11, 1-11). Ensenya en el Temple.

Al diumenge 31, Jesús responia a la pregunta “d’un escriba” de bona voluntat sobre el *quin és el manament més gran* recitant la pregària quotidianes dels jueus (Shemà): el Senyor el nostre Déu és l’únic Senyor. *Estimaràs el Senyor el teu Déu amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot l'esperit amb tota les forces*. I afegí immediatament, lligant els dos manaments: *Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix, abans de concloure: No hi ha manament més gran*.

Avui, assegut a l Temple cara a la sala del Tresor, Jesús mira els qui van a dipositar-hi la seva ofrena. L’humil anada d’una “pobra viuda” donant les “dues monedes més petites” li arranca un crit d’admiració.

...DE JESUCRIST, EL FILL DE DÉU:

- Unes lectures que ens criden a caminar seguint els passos de Jesús que ho a donat tot oferint-se a si mateix:
+ Aquella viuda de Sarepta ho havia donat tot. En plena època de fam. Cedint a la súplica d’un estranger que passava, Elies, li havia ofert tot el que li quedava per a viure ella i el seu fill. I, gràcies al poder de la Paraula de Déu, en qui ella havia cregut, el do total del seu despullament havia esdevingut font de vida, nodriment multiplicat en superabundància (primera lectura).
- *Ella ha donat tot el que tenia* – exclama Jesús, meravellat davant del gest humil d’una pobra viuda dipositant les dues monedes petites en la caixa del Tresor del Temple, quan molts rics hi posaven grans quantitats; *perquè*, explica Jesús als deixebles, *ells donen el que els sobra, però, ella, en la seva indigència ha donat tot el que tenia per viure* (Evangeli).
- Jesucrist ho a donat tot, “al temps de l’acompliment: *s’ha ofert a si mateix una vegada per sempre.... per llevar els pecats de la multitud* (segona lectura).

LA TAULA DE LA PARAULA

Primera lectura 1Re 17, 10-16

APROFUNDIR AQUEST TEXT

El context de l’episodi:

+ El Rei Acab regna a Samaria. S'ha casat amb una dona d'origen fenici, Jezabel, i com ella, es posà a adorar Baal, déu de la fecunditat, al que construï un temple i li sacrificà el seu primer fill i també el darrer. El profeta Elies li anuncia el flagell que caurà sobre el seu regne: una gran sequera.

L'home de Déu primer cercà refugi a les coves d'un penya-segat, a Transjordània. Però el torrent d'on podia beure també es secà, i es veié obligat a cercar un altre refugi.

És així que arriba a Serepta de Sidó, a Fenícia, a uns 15 quilòmetres de la Saïda actual, regió dedicada al déu Baal i que la fam no ha perdonat com la Samaria. Elies es troba amb una pobra viuda (model dels econòmicament febles en aquella època, més exposats encara en temps de calamitat). Aquesta dona és a les antípodes de la seva compatriota, la reina Jezabel:

- Jezabel persegueix el profeta de Jahvè. La viuda pobra l'acull.
- Jezabel imposa el seu déu Baal al regne de Samaria. La pobra viuda s'obre al Déu del profeta Elies.
- Jezabel viu en la riquesa. La viuda, en la més gran pobresa i indefensió.
- La viuda és maleïda pel profeta. La viuda és beneïda per ell.

L'ESCENA es desenvolupa en tres temps:

+ la trobada, "a l'entrada de la ciutat" entre Elies l'home de Déu, i una viuda fenícia, mare d'un infant, al final dels recursos.

L'estrany DIÀLEG:

A aquesta dona del tot indefensa i en la més extrema necessitat, el profeta no tem demanar-li aigua per beure, primerament, després menjar, invitant-la citant un proverbi popular: *El pot de farina no es buidarà ni la gerra d'oli s'acabarà, fins al dia que el Senyor enviarà la pluja a la terra.* a confiar en el Senyor que converteix en abundància tot aquell que dóna: --*No tenguis por.*

I confiant en la paraula del profeta del Déu d'Israel (ella parla *del Senyor, el teu Déu*), la dona que es disposava, abans de morir, a compartir els seus darrers recursos amb el seu fill, accepta, en un darrer gest de solidaritat, donar a l'home de Déu tot el que li queda.

La CONCLUSIÓ celebra aquesta meravellosa generositat, que esdevé font de vida: gràcies al poder de la Paraula de Déu –l'actor principal d'aquesta escena- del seu darrer pa, do de la seva extrema necessitat, en brolla un aliment sempre més multiplicat: *El*

pot de farina no es buidarà ni la gerra d'oli s'acabarà com el Senyor li o havia anunciat per boca d'Elies.

En aquests “dos trossos de llenya” recollits per aquesta pobra dona, els Pares de l'Església (Agustí, Cesari d'Arlès, etc...) hi han vist el símbol de la creu de Crist d'on ve per a l'Església un aliment que no s'exhaureix .

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Aquesta bella història de la viuda de Sarepta es mereix UNA PROCLAMACIÓ DE QUALITAT, madurament preparada pels lectors, que vetllaran

- A servir molt millor la vivesa i la simplicitat del RELAT,
- A posar de relleu el paper primer de la PARAULA DE DÉU:
Perquè així parla el Senyor, Déu d'Israel...
- *tal com el Senyor havia anunciat per boca d'Elies.*
  - A tractar de manera diferent la dicció que retorna com un REFRANY:
- Primer en futur: *El pot de farina no es buidarà ni la gerra d'oli s'acabarà...*
- Després en passat - present: *El pot de farina no va buidar-se ni l'oli de la gerra s'acabà,...*

SOBRE EL SALM 145

El salm 145 ens convida a celebrar l'amor del Senyor envers els petits i els pobres. Comença amb una benaurança dirigida a aquell que com la viuda de Sarepta , *“es sosté en el Senyor, el seu Déu.* Continua amb tres frases construïdes de la mateixa manera:

El subjecte, sempre el mateix: *El Senyor*

Un verb actiu que expressa la iniciativa de l'amor de Déu: fa justícia als oprimits, dóna pa als qui tenen fam, aixeca els vençuts, etc.

Un complement: la lletania de totes les desgràcies i sofriments.

SEGONA LECTURA

Aprofundir aquest text

Continuant amb l'argumentació de l'autor sobre la superioritat del sacerdoti de Crist sobre el sacerdoti de l'antic Testament, esteim aquí, amb els seus capítols 8 i 9, com al “centre del centre” de la seva obra.

El gran sacerdot jueu entrava una vegada a l'any *en el santuari fet per mans d'homes.* I o avia de repetir cada any *oferint una sang que no era la seva.*

Pàl·lida còpia del que s'ha realitzat en Jesús *una vegada per sempre, quan s'acompliren els temps,* quan ha ofert la seva pròpia sang *per llevar els pecats de la multitud.* Ell és per sempre el gran sacerdot per excel·lència i el *veritable santuari* en el que es fa la trobada de l'home i del seu Déu.

Entrat a *al cel a fi de presentar-nos davant de Déu,* és el nostre intercessor. *Apareixerà una segona vegada.... per a la salvació dels qui esperen en ell.*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector s'esforçarà entre d'altres, a fer sobresortir els JOC

D' OPOSICIONS:

... santuari fet per mans d'homes / santuari vertader .... el cel mateix

... repetir cada any / una vegada per sempre.... una sola vegada

... una sang que no era la seva/ el Crist, després d'aver-se ofert

-apareixerà per segona vegada,

No per causa del pecat / sinó per a la salvació de tots els qui l'esperen.

APROFUNDIR L'EVANGELI

A la pietat afectada dels qui “devoren els béns de les viudes....

Jesús ensenya en recinte del Temple. Es dirigeix a una multitud nombrosa (12, 37), assegut pot ser al en un pla d'un muret ombrejat; algunes desenes de persones estan pendents dels seus llavis; d'altres passen sense dubte, escolten un moment després se'n van... Més enfora, baix la columnata que orna l'esplanada del temple... es perfilen ombres solemnes dels mestres del

lloc, grans sacerdots, ancians, escribes plens de la seva importància i de la seva dignitat. La seva actitud segura és fa particularment odiosa en aquest lloc en que un es fa petit per adorar la grandesa de Déu (M. Quesnel: Comment lire l'évangélie? Saint Marc, 226).

Jesús posa en guàrdia els seus oients contra els escribes i fariseus, aquests guies espirituals presumptuosos l'actitud dels quals és l'oposada a la que ell demana als seus deixebles.

- Jesús denuncia primer la seva ostentació en el vestit, la seva set de *salutacions a les places públiques*, la seva recerca dels *primer llocs a les sinagogues*, i *els llocs d'honor en els banquets*.
- Extigmatitza seguidament la seva explotació hipòcrita *dels béns de les viudes i fan veure que preguen llargament*- llença ell: *aquests seran condemnats més severament*.

La condemna ens pot semblar dura – observa J. Hervieux. Jesús tenia ben prou punts en comú amb el partit dels fariseus i els seus caps, els escribes. Hem vist com, alguns d'aquests darrers cercaven sincerament el regne de Déu (12, 28-34).

Però Marc escriu, uns 40 anys després de la vida de Jesús. I en aquest lapse de temps, la imatge dels responsables jueus s'a modificat. Aportant aquesta vigorosa diatriba de Jesús amb els escribes, Marc a volgut il·luminar els seus lectors, els cristians de Roma, sobre el comportament dels dirigents d'Israel després del refús de Jesús. La polèmica començada pel Mestre amb els escribes s'ha enverinat després de la seva partida, a mesura que la hostilitat creixent que s'ha instal·lat entre la jove Església i la Sinagoga en els anys 80 – 90. Es trobarà a Lluc (11, 42-54) i sobre tot a Mateu (23, 13-32) un desenvolupament sensible d'aquesta crítica acerba dels escribes i fariseus esdevinguts adversaris tipus de la Bona Nova (L'Évangile de Marc, 183).

..... Jesús hi oposa l'humil ofrena d'una viuda pobra:

La segona part d'aquest evangeli es troba lligada a la primera pel terme "viuda" que juga aquí el paper de "MOT GANXO. L'exploitada es mostrarà més generosa que els qui fan ostentació de la seva generositat.

El contrast és, efectivament, corprenent amb el qui precedeix. Jesús *està assegut davant la sala del tresor* del Temple; pot ser al davant dels tretze troncs disposats en el recinte de les dones per a rebre les ofrenes dels fidels. Els sacerdots, a qui calia indicar la suma i el destí de l'ofrena, la dipositava tot seguit en la caixa corresponent.

Perduda entre la multitud *dels rics que hi posaven grosses quantitats* una humil dona, *una pobra viuda* atreu l'atenció de Jesús. Ella pertany a la categoria dels més desfavorits. *La situació d'aquestes dones era molt difícil en una societat de la que el dret era essencialment masculí. Privats de marit, no tenien protector. Molt d'elles no tenien per subsistir més que dos o tres assos romans al dia (M. Quesnel, 228-229).*

Aquesta dona no ha donat més que *dues peces de les més petites* en ús a l'època. Una quantitat de per riure, com o precisa Marc als seus lectors pagans: *el que és un quadrant* vuit vegades menys que la magra ració distribuïda cada dia a Roma als pobres...

I així, Jesús, en una declaració solemne als seus deixebles, no pot guardar-se la seva admiració davant d'aquest gest anònim. Els altres, que han donat molt més, han donat dels que els sobra, del que és superflu. Ella, de la seva indigència, a donat tot el que tenia per viure, ho donà tot.

Com Bartimeu, el cec de Jericó, ella és, al moment en que s'obrirà la passió de Jesús, el model del vertader deixeble d'Aquell que ho ha donarà tot per amor al seu Pare i als seus germans. *Ella és – conclou B. Strandaert- una de les més belles icones que l'evangelista presenta a la seva comunitat. Jesús, veient-la acomplir la seva ofrena, l'elegeix com un mirall exemplar pels seus deixebles. En ella, Jesús s'hi ha reconegut. El tret final pel qual ha dit que ha donat la seva ofrena "tot el que tenia, per viure, anuncia que ell mateix farà donant la seva vida per la multitud... L'excel·lència de la viuda ve de l'absolut del seu do, comparable a l'abandonament absolut del Fill a la passió.(Lire la Bible nº 61, 90).*

En aquest gest d'una pobra dona i l'ensenyament del que n'és ocasió, i tenim el darrer episodi de la vida de Jesús que Marc situa en el Temple de Jerusalem. I encara després d'aquesta modesta ofrena, presentada com l'acte de culte per excel·lència, Jesús anunciarà la destrucció d'aquest santuari prestigiós i les seves dependències.